

Pieter Arie Eikelenboom.

In 1939 vertrok Pieter Eikelenboom naar Indië, vanuit de Prins Hendrikkazerne in Nijmegen. In zijn brieven bespreekt hij de reis die ging via Southampton in Engeland, Lissabon in Portugal en langs Gibraltar. Ook zag Pieter Marseille, en de Stromboli in Italië.

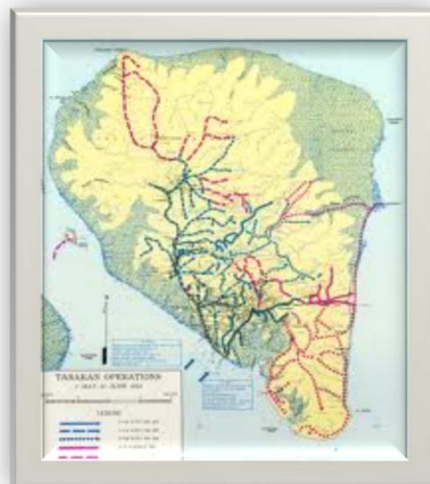
Daarna vervolgt hij zijn brieven in Indië, waar het hem best beviel. Het was er goedkoop, en er was van alles te zien. Het eten was volgens Pieter haast te goed, omdat hij soms niet wist wat hij moest kiezen.

Ook werden er tochtjes gemaakt. Uiteraard werd er ook geoefend en werd er militair onderwijs gegeven. Deze opleiding kreeg Pieter in Tjimahi (Cimahi) op Java. Daar deed hij ook belijdenis van het geloof. Hij was van plan voor jaren in dienst te blijven bij de genietroepen en geld te sparen. Toen de situatie in Nederland in 1940 steeds dreigender werd, zag Pieter de situatie voor Indië niet zo somber in. Hij leek er eerder blij mee te zijn dat hij in die periode niet in Nederland zat. Zijn laatste brief naar huis is van juli 1941.

Pieter Arie Eikelenboom, geboren 22-12-1918

Eind 1941 was de situatie voor Nederlands-Indië slecht geworden. Japan was uit op de verovering van het gebied, en één van de eerste eilanden die aangevallen werden was Tarakan, waar Pieter toen gelegerd was. Op dit eiland bevonden zich petroleuminstallaties, wat voor de Japanners een belangrijke reden was het eiland snel te veroveren. Het voorbereiden van de verdediging van Tarakan was eigenlijk te laat begonnen. Uiteindelijk werd er voor zover het ging een verdedigingssysteem

opgezet. Ook was er een plan gemaakt voor de vernietiging van de petroleuminstallaties, mochten deze in Japanse handen dreigen te vallen. Op het eiland bevonden zich toen 1300 manschappen, en een aantal bommenwerpers en jachtvliegtuigen. Toen in december 1941 de Japanse aanval begon, bleken de vliegtuigen niet opgewassen tegen de Japanse luchtmacht. Ook de mijnenlegger 'Prins van Oranje', die zich vlak bij Tarakan bevond, werd vernietigd. Het eiland werd in ruim 24 uur veroverd, onder andere door een nachtelijke aanval die onder de Nederlanders verwarring had gezaaid. Wel lukte het de olie-industrie van het eiland te vernietigen, zoals de bedoeling was, wat voor de Japanners een tegenslag was.

Toen de Overste met de bezetting van het eiland capituleerde, bleek het niet mogelijk de kustbatterijen aan de zuidwestkust van het eiland te bereiken. De bemanning van deze batterijen, waaronder zich

***Geboortehuis van
Piet, geboren op 22
december 1918 op
de Lopikerweg oost
55 te Lopik***

Pieter bevond, wist dus niet dat het gevecht gestaakt moest worden. De Japanners brachten de Overste naar de batterijen om dit duidelijk te maken. Het bleek achteraf dat de drie batterijen al één voor één na zware gevechten opgegeven waren. Bij de laatste batterij was de bezetting er in geslaagd twee Japanse oorlogsschepen tot zinken te brengen. Daarna had men de batterij opgeblazen, met het plan zich in een sluipmars met de overgebleven mannen te voegen bij de hoofdmacht. Deze groep trof de Overste aan.

Een brief van het Rode Kruis aan de familie van Pieter meldt dat, als straf voor het vuren na de capitulatie, de Japanners op 12 januari 1942 de bezetting hebben gefusilleerd. Daaronder bevond zich ook beroeps-geniesoldaat Eikelenboom.

Literatuur (naast de brieven)

Bezemer, K.W.L., 1964. *Zij vochten op de zeven zeeën. Verrichtingen en avonturen der Koninklijke Marine in de Tweede Wereldoorlog*. Uitgeversmaatschappij W. de Haan n.v., Zeist.

Diverse auteurs, zonder jaar. *Het Koninklijk Nederlandsch-Indische Leger in den strijd tegen Japan*. Uitgegeven door N.V. Leiter-Nypels, Maastricht in opdracht van sectie XV M.G. Overzeesche Gebiedsdeelen.